

Mým surfařům

Ahoj kamarádi. Jsem rád, že jste si konečně všimli, že závodní windsurfing v Česku už skoro vyhynul. Pokud se nepodaří posunout věk vhodný pro surfování nad 80 let, tak to je za současného rozložení sil jen otázka času.

K následující úvaze mě vedly dlouhé večerní debaty se surfaři i motivační výzva presidenta ČWA: „ Pokud vám alespoň trochu záleží na windsurfinhu, tak prosím, přijďte. Jinak vyhyneme a žádné další večírky nebudou (což by mě mrzelo!). Váš prezident“

Mám jedinečnou možnost se na věc dívat zvenku i zevnitř, tak dovoluji několik postřehů. Podle mě proces vychcípávání závodních surfařů je natolik silný, že toto zavedení juniorské třídy ho samo o sobě nezastaví. To už mělo fungovat roky, aby v době kdy nás ještě byly stovky, mohli závodit i děti závodníků, když už s rodiči po závodech jezdili. Nechybí jen mládež, ale i celá střední generace.

Jachting i windsurfing je životní styl a tedy i rodinný sport, který funguje na předávání lásky k němu i dovedností z rodičů na děti. Levného optimistu za pár tisíc pro malé začínající jachtaře každý lehce sežene. Na malé surfaře ale třída kašle, nejsou k dispozici dětská prkna a malé plachty, nejsou náборы do klubů ani prázdninová soustředění. Spousta surfařských dětí jezdí na Optimistech, pokud vůbec něco dělají. Pokud je lepší začínat na malé plachetnici, tak by ovšem museli děti na lodích někdy vidět živého surfaře, aby je vůbec napadlo po skončení s Optákem surfovat. Laseristi to pochopili, pořádají závody s Optimisty dohromady a rozhodně nevymírají. Přitom začali před pár lety z nuly a pocit z jízdy na windsurfinhu je rozhodně lepší než na Laseru. Ale když chce dát rodič nejstarší dítě na Lasera, prostě ho levně koupí po někom a má vystaráno. Jezdí celá rodina na společné závody a nikdo z nich dále do své smrti živého surfaře neuvidí. Dokonce i špičkoví surfaři, co chtějí dát své děti v budoucnu na prkno závodění, nechali a propadají davovému šílenství zvanému „rodič malého mistra světa na Optimistu“. Cestu zpět mezi surfaře zatím asi nikdo nenašel. Podle mě je potřeba přitáhnout zpět alespoň část bývalých závodních surfařů střední generace, kteří z nějakých důvodů (NEBYLO BY ŠPATNÉ VĚDĚT Z JAKÝCH) přestali jezdit po závodech.

Důvod nebude jen kapitalismus, protože plachetnice nevymírají. Spousta surfařů asi odradil rychlý a drahý materiálový úprk, končící u drahých prken a velkých plachet, které ve větru zvládne jen pár nejlepších a průměrní stále odpadají a odpadají. Windsurfing uzbrazil sám sebe. Řešení vidím v zavedení levné masové třídy (nejen pro děti a juniory), kde by se podle věku měnila jen velikost plachet a plovák by zůstal pořád stejný (stačil by i Winglider, nebo Mistral One Design – pokud by se dal ještě opatřit). Projekt Bic Techno 293 je taky skvělý, ale situace vymírání je už natolik vážná, že musí být pořádně podpořen. K možnosti nákupu drahých a zánovních kompletů by bylo super obstarat i hodně levných a starších startovacích prkem pro chudší kamarády a kluby. Když bude dost prken, dají se pořádat náборы a soustředění (pokud překonáme vlastní lenost a místo naší zábavy se budeme věnovat i dětem).

Rozhodně bych novou třídu Bic Techno neomezoval prozatím juniorským věkem ani používáním originálního vybavení. Lasery jsme taky rozjížděli na závodech s Finny. Důležité je Bicy rozjet skoro jako volnou masovou třídu na všem pokud možno ne rychlejším než Bic. Pro začátek bych povolil i velké RAC plováky s malou plachtou, alespoň těch máme po klubech dost. Rozhodně jsou na učení stejně dobré jako Bic a alespoň je máme. Jejich větší rychlost jde omezit

menší plachtou (např. max. 6,5 m²) a při budoucím dostatku Biců jdou vždy zakázat nebo vyčlenit jako samostatná juniorská kategorie RAC. Pro začátek a uchycení třídy BIC v ČR navrhuji prodloužit i maximální věk juniorů na 21 let jako u Finnů a pro dívky bych jej vůbec neomezoval.

Ženy a dívky jsou totiž jednou z hlavních motivačních sil (to jsem nevymyslel horní hlavou, ale vyčetl v cyklostylovaném samizdatu na Plzeňském velkoklubu u rybníku Boleváku). Pochopily to hlavně smíšené masové třídy plachetnic Evropa a Fireball, které vzkvétají i jako neolympijské. Dívky přitahují ke sportu mladé chlapce, ty další dívky a tak se počet nabaluje a nabaluje. Navíc se nam některé páry i rozmnožují, takže počet stoupá s druhou mocninou dívek. Prostě „Perpetum Mobile“. Důležité je jen založit prvotní líheň, a o tom to teď je!

Rozhodně musí být část závodů s Optimisty, protože to je nyní největší líheň dětí a každý rok jich spousta přechází na jinou třídu. Strach rodičů Optáků, že chudáky děti surfaři přejedou (propíchnou nebo jinak zmasakrují) se dá asi překonat vyzkoušením. Nebezpečí je podobné jako u větších lodí a dá se eliminovat samostatnými bójkami. V podstatě na jakýchkoliv závodech lodí se mohou přihlásit alespoň 3 surfaři a rozhodčí je mohou v pohodě přijmout jako další třídu. Nyní ale přichází v úvahu jen Raceboardy a ti tvrdí že nestihnou odjet ani vlastní seriál závodů, natož aby ještě jezdily s loděmi. Kruh separace se uzavírá a vymírání pokračuje. Loni jsem odjel na RAC 8 závodů v otevřené třídě s loděmi a je to taky dobrá zábava.

Dalším důvodem ubývání surfařů může být i demotivující systém závodů a pohárových soutěží. Závodníky musí bavit závodit a v podstatě to dělají jen chorobně soutěživí jedinci (vím, co říkám, jsem jeden z nejtěžších případů). Ale lidé s diagnózou „závodník“ taky závodí jen tam, kde mají nějakou šanci. Pokud na jaře přijedou na první závody a zjistí, že na jejich materiálu nemají šanci, jdou závodit třeba na kole nebo běhají masové běhy. Na Jizerské 50 rozhodně o účastníky není nouze a ani se na všechny nedostane.

Na závodě Českého poháru RAC mě zaujalo, že na něj jezdí daleko méně lidí než na plevelné závody v Brně a na Jesenici. Chápu, že stařečci se drží blíže u břehu a na Mlýny se neodvažují. Ale proč, když už byl ČP vypsán a je pravidelně vyhlášován i ve veteránských kategoriích (správná motivace, aby naši cca 3 mladí měli s kým závodit), není pak vyhlášen v těchto kategoriích i celkově. Místo toho se staříci vyhláší v seriálu Master Cup, který mi připadá dle letošních výsledků jako demotivující „prasopes“. K závodům ČP byly přiřazeny i závody „plevelné“, následně byla většina závodů v kategorii Grand Masters vyškrtána pro nedostatek lidí v kategorii vyškrtána. Tak umístění jediné celostátní soutěže v této kategorii rozhodují závody plevelné, kde rozhodují logaritmické body za předjeté závodníky z domácího klubu (kteří nemusí mít licenci ČWA). Pokud např. v závodech ČP 2014 má závodník umístění 10,3,3 a v kategorii 3,1,1,1 a skončí po vyškrtání závodů pro nedostatek „mrtvých duší“ na úplně posledním místě s 0 body, logicky se naštvě a začne závodit někde kde má šanci. Doplněno zrušením medailí stejné kategorie na MČR z důvodu malého počtu (spor je v umění počítat do pěti) je výsledek kladná nula, takže motivace v pr.... a slabší jedinec se už na závodech neobjeví (pár jich z minulosti znám).

Jako konstruktivní vylepšení navrhuji pro rok 2015 zavést po vzoru např. vzkvétajících Laserů nebo Finnů výpočet závodů ČP jako nejvyšší české soutěže se zachováním kategorií dorosteneckých, juniorských i veteránských (alespoň podle soutěžního řádu ČSJ jedna kategorie Veterans nad 50 let – pokud je problém s počtem lidí a slučování kategorií nefunguje). Za každý vyhraný závod má vítěz 100 bodů, bez ohledu na počet závodníků. Proč by měl být trestán za to,

že ostatní nepřijeli. Je to jejich volba a ti, co přijeli, si rozdělí body lineárně od 100 do nuly pro posledního. Závod ČP je platný pokud má minimální počet prken (dříve bylo 5, ale může být i 10) a pro vyhodnocení kategorií se body jen vytáhnou z celkových. Je to jednoduché, přehledné a výrazně spravedlivější. Započítají se tak všechny odjeté závody a závody regionální se do toho nemusí tahat a vyhodnocují se samostatně. Rozhodně mi to připadá lepší než pomocí jednoho závodu na Jesenici našlapaného nečleny ČWA vyhrát jednou ranou 2 soutěže nad lidmi, které jsem v závodě nikdy nepředjel. Shrnutí by se závody neměly dát ujezdit autem, ale na vodě. K tomu patří i škrtání části odjetých závodů, aby nemoc či pracovní povinnosti nejlepším nevzali šanci na výsledek. Běžné je vypsát 5 až 6 závodů poháru, při 6 a 5 škrtat 2, při 4 jeden a při 3 odjetých se počítají všechny.

Cílem systému je jen, aby lepší vyhrál a ne aby se chytračilo kam jet a kam nejet. Moto „špatná věc se podařila, hrubá síla zvítězila“ patří do pohádky a ve sportu je demotivující.

Pokud se současnému výboru nechce do změny systému (nakonec jej sám vymyslel) a myslí si, že členům by se to nelíbilo, navrhuji na webových stránkách jednoduchou anketu členů ČWA pro výše uvedené návrhy. Na stránkách ČSJ (svaz jachtingu) právě proběhla takováto anketa o změnách v soutěžním řádu a členové naštěstí vyjádřily nesouhlas s plánovaným rušením všech kategorií i celých mistrovství pro méně početné třídy. Výsledky viz.

<http://mojeanketa.cz/res/23146788326753/>

Vzhůru tedy do boje za oživení windsurfingu v Čechách a na Moravě pod heslem „nevyhyneme“.

V Brně 14. 12. 2014

Martin Pospíšil